

Sygn. akt II K 416/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w B. P. w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Krystyna Szymczuk

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2019 r. sprawy:

R. M., syna S. i E. z domu W., urodzonego (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 20 grudnia 2017 roku do dnia 30 czerwca 2018 roku w B. uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego na rzecz B. M. określonego co do wysokości w wyroku Sądu Rejonowego w B. P. sygn. akt (...) z dnia 27.04.2004 r., zmienionego wyrokiem Sądu Rejonowego w B. P. sygn. akt (...) z dnia 16.01.2013 r. i łączna kwota powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, przy czym czynu tego dopuszczono się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **R. M.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia 20 grudnia 2017 r. do dnia 30 czerwca 2018 r. w B. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniego syna B. M. określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym i łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, **to jest popełnienia czynu z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.** i za to na mocy art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go, a na mocy art. 209 § 1 k.k. wymierza mu **karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sędzia:

Sygnatura akt II K 416/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. M. i E. S. są rodzicami małoletniego B. M..

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w B. P. z dnia 16 stycznia 2013 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...) alimenty ustalone wcześniejszym orzeczeniem od pozwanego R. M. na rzecz małoletniego B. M. podwyższono do kwoty po 500 zł. miesięcznie.

W związku z tym, że R. M. nie partycypował w kosztach utrzymania dziecka i nie płacił ciężących na nim alimentów, w dniu 30 września 2005 r. E. S. złożyła do komornika wnioski o wszczęcie egzekucji w celu wyegzekwowania alimentów. Postępowanie egzekucyjne prowadzone jest przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. P. pod sygnaturą (...). W toku tego postępowania, od grudnia 2017 r. do końca czerwca 2018 r. komornik nie wyegzekwował od dłużnika jakiegokolwiek kwoty. Egzekucja okazała się bezskuteczna. Łączna wysokość powstałych wskutek zachowania R. M. zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych. W tym okresie R. M. nie kontaktował się w ogóle z synem, nie interesował się jego zdrowiem ani wychowaniem, nie przekazywał mu jakiegokolwiek kwot ani prezentów.

R. M. jest osobą zdrową. Nie posiadał innych osób na utrzymaniu. Do czerwca 2018 r. utrzymywał się z prac dorywczych osiągając z tego tytułu miesięcznie dochód około 1000 zł. W okresie od 20 grudnia 2017 r. do 7 maja 2018 r. zarejestrowany był w Powiatowym Urzędzie Pracy w B. jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku.

W dniu 1 lipca 2018 r. R. M. został zatrzymany i doprowadzony do właściwej jednostki penitencjarnej celem odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. P. z dnia 18 czerwca 2014 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...) R. M. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 209 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od 25 września 2015 r. do 23 marca 2016 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego R. M. (k. 61 – 62, 77v), zeznania świadka E. S. (k. 33, 77v), a także zawiadomienie wraz z załącznikami (k. 1 – 6), notatkę urzędową (k. 8 - 9), zaświadczenie od komornika (k. 10), pismo z Powiatowego Urzędu Pracy w B. (k. 11), pismo z Aresztu Śledczego w H. (k. 14), dokumenty z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w B. (k. 17 - 31), informację z Krajowego Rejestru Karnego (k. 55) oraz informację z systemu Noe-Sad (k. 74 – 76).

R. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że do 30 czerwca 2018 r. był osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. Szukał pracy jednak bezskutecznie. Utrzymywał się z prac dorywczych osiągając dochód około 1000 zł. miesięcznie, co starczało mu jedynie na opłaty oraz własne utrzymanie. Wskazał, że jest osobą zdrową i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Podał, że w okresie od 20 grudnia 2017 r. kupował synowi B. jedzenie oraz dawał mu raz na jakiś czas kwoty po 100, 200 zł. Wyjaśnił, że nie płacił alimentów gdyż nie miał pieniędzy (k. 61 – 62, 77v).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie budziły jakiegokolwiek wątpliwości.

Bezspornym było, że R. M. jest ojcem małoletniego B. M.. Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w B. P. z dnia 16 stycznia 2013 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...) alimenty ustalone wcześniejszym orzeczeniem od pozwanego R. M. na rzecz małoletniego B. M. podwyższono do kwoty po 500 zł. miesięcznie (k. 5).

Tym samym poza sporem było, że na R. M. ciążył obowiązek alimentacyjny na rzecz małoletniego syna B. M., który został określony co do wysokości orzeczeniem sądowym.

Z dowodów zgromadzonych w sprawie jednoznacznie wynika, oskarżony w okresie od 20 grudnia 2017 r. do 30 czerwca 2018 r. nie wykonywał w/w obowiązku alimentacyjnego, mimo braku ku temu obiektywnych przeszkód.

Z zeznań E. S., matki B. M. wynika, że od grudnia 2017 r. oskarżony w ogóle nie kontaktował się ze swoim synem, nie interesował się jego losem, zdrowiem, wychowaniem. Nie przekazywał jej bądź synowi jakiegokolwiek pieniędzy na utrzymanie. Pomimo tego B. M. nie został narażony na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. E. S. utrzymywała w tym czasie syna z alimentów wypłacanych z funduszu alimentacyjnego i świadczenia 500+. W utrzymaniu pomagał również jej obecny partner A. D.. Wskazała, że nawet gdyby nie pomoc partnera i alimenty z

funduszu, nadal byłaby w stanie samodzielnie utrzymać syna gdyż osiąga wystarczający do tego dochód pochodzący z wykonywania tortów na zamówienie. Dodała, że wedle jej wiedzy oskarżony jest osobą zdrową, mogącą podjąć zatrudnienie (k. 33, 77v).

W ocenie Sądu zeznania E. S. są w pełni wiarygodne. Wskazać należy, że są one konsekwentne i spójne. Co więcej, znajdują one potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie, w tym w dokumentacji związanej z wywiązywaniem się przez oskarżonego z obowiązku alimentacyjnego, a także w wyjaśnieniach oskarżonego.

Bezspornym w sprawie również było, że wobec R. M. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w B. P. prowadził postępowanie egzekucyjne o sygnaturze (...) celem wyegzekwowania alimentów na rzecz B. M., w ramach którego w okresie od grudnia 2017 r. do końca czerwca 2018 r. nie została wyegzekwowana jakakolwiek kwota i łączna wysokość powstałych wskutek zachowania oskarżonego zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych (k. 4, 10).

Z dokumentów przesłanych z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w B. wynika, że E. S. korzystała z pomocy socjalnej, tj. pobierała alimenty z funduszu alimentacyjnego (k. 18 – 31).

Z informacji uzyskanej z Powiatowego Urzędu Pracy w B. wynika, że R. M. w okresie od 20 grudnia 2017 r. do 7 maja 2018 r. był zarejestrowany jako bezrobotny (k. 11).

Zdaniem Sądu powyższe rozważania wskazują, że przyznanie się przez R. M. do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości i zasługuje na uwzględnienie. Sąd uznał za wiarygodne jego wyjaśnienia, w których potwierdzał, że nie płacił alimentów na rzecz syna i jednocześnie przyznawał, iż w okresie objętym zarzutem pracował i osiągał dochód. Wiarygodne były również twierdzenia, że jest osobą zdrową i nie posiada przeciwwskazań do pracy. Zdaniem Sądu brak było podstaw do przyjęcia, że oskarżony miałby siebie bezpodstawnie obciążać. Na uwzględnienie nie zasługiwały z kolei jego twierdzenia, że nie miał możliwości uiszczania jakichkolwiek kwot tytułem alimentów.

W ocenie Sądu analiza postawy R. M. w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wskazuje, że jego zachowanie stanowiło nic innego jak uchylanie się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz B. M.. Nie może budzić wątpliwości to, że oskarżony miał możliwość wykonania tego obowiązku. Jest bowiem osobą zdrową, która posiadała w tym czasie dochody.

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że R. M. dopuścił się przypisanego mu czynu. Dowody te potwierdziły, że ciążył na nim obowiązek alimentacyjny na rzecz małoletniego syna B. M. określony co do wysokości orzeczeniem sądowym, obowiązek którego oskarżony nie wykonywał mimo możliwości. Nie ulegało również wątpliwości to, że takie zachowanie oskarżonego spowodowało powstanie zaległości, których łączna wysokość stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych. W związku z powyższym przyjąć należało, że oskarżony zachowaniem swoim wyczerpał znamiona przestępstwa przewidzianego w art. 209 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. P. z dnia 18 czerwca 2014 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...) R. M. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 209 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od 25 września 2015 r. do 23 marca 2016 r. (k. 55, 75v – 76). Aktualnie przestępstwa dopuścił się więc w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne. W związku z tym czyn przypisany oskarżonemu należało zakwalifikować również z art. 64 § 1 k.k.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy oraz stopień jego zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu.

Okolicznością obciążającą jest niewątpliwie to, że oskarżony był w przeszłości karany sądownie (k. 55).

Niewątpliwie występki, którego dopuścił się R. M. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. Oskarżony swoim działaniem godził bowiem w istotne dobro jakim jest rodzina i obowiązek opieki, działając z zamiarem bezpośrednim. Postawa oskarżonego wskazuje, że zupełnie nie przejmował się potrzebami swego małoletniego syna i nie interesował się jego losem. Ponadto mając możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu oraz zgodnego z prawem zachowania, zdecydował się popełnić przestępstwo.

Przy wymierzaniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczona kara zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będzie oddziaływać na niego wychowawczo. Pozwoli mu zrozumieć naganność swego postępowania i będzie stanowiła nauczki na przyszłość i wpłynie na jego postawę oraz skłoni go do przestrzegania porządku prawnego. Ponadto orzeczona kara ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

Mając na uwadze to, że R. M. w czasie popełnienia przypisanego mu czynów był skazany na karę pozbawienia wolności, możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary została wyłączona (art. 69 §1 k.k.).

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Mając na uwadze aktualną sytuację majątkową i finansową oskarżonego, Sąd uznał, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe i dlatego zwolnił R. M. w całości od ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa.

Sędzia: